Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

8. september 2021 *

»Personalesag – kontraktansatte – videregivelse af personoplysninger – ansøgning om bistand – afslag på ansøgningen – ophavsmanden til den bebyrdende akt inkompetent – akt udarbejdet og undertegnet af et eksternt advokatfirma – erstatningsansvar – ikke-økonomisk tab«

I sag T-52/19,

AH ved advokat N. de Montigny,

sagsøger,

mod

Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene (Eurofound) ved F. van Boven og M. Jepsen, som befuldmægtigede, bistået af solicitor C. Callanan,

sagsøgt,

angående en påstand i henhold til artikel 270 TEUF dels om annullation af den af et eksternt advokatfirma udarbejdede og undertegnede afgørelse af 22. marts 2018 om sagsøgerens anmodning om bistand i forbindelse med videregivelse af dennes personlige oplysninger og en påstand om erstatning, dels om erstatning for det ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af afgørelsen og videregivelsen,

har

RETTEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne N. Półtorak og M. Stancu (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig L. Ramette,

på grundlag af den skriftlige procedure og efter retsmødet den 8. december 2020,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Tvistens baggrund og faktiske omstændigheder indtruffet efter anlæggelsen af sagen

1 Sagsøgeren, AH, er kontraktansat ved Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene (Eurofound).

2 Den 13. juni 2017 indgav sagsøgeren i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) en ansøgning om ny indplacering med tilbagevirkende kraft i sin ansættelsesgruppe. Eurofound afslog ansøgningen ved afgørelse af 11. juli 2017.

3 Den 8. september 2017 indbragte sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over afgørelsen (herefter »klagen af 8. september 2017«), der blev afslået af den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, ved Eurofound (herefter »ansættelsesmyndigheden«) den 8. januar 2018. Sagsøgeren indbragte ikke nogen klage over denne afgørelse.

Opdagelsen af hrlink-filen

4 Den 12. januar 2018 opdagede sagsøgeren en fil med navnet »hrlink« (herefter »hrlink-filen«), som var tilgængelig for Eurofounds personale på en af instituttets servere. Filen indeholdt flere fortrolige underfiler vedrørende Eurofounds personale, bl.a. en sagsmappe vedrørende klagen af 8. september 2017 (herefter »den omtvistede sagsmappe«). Sagsmappen indeholdt dokumenter vedrørende behandlingen af klagen, bl.a. en skrivelse af 9. september 2017, hvori [*fortroligt*] [1] og [*fortroligt*] bl.a. drøftede muligheden for at indlede en disciplinærsag mod sagsøgeren på grund af falske beskyldninger, som denne havde fremsat i klagen af 8. september 2017.

5 Efter at have gjort denne opdagelse sendte sagsøgeren den 15. januar 2018 hyperlinket til den omtvistede sagsmappe til en række kolleger og anmodede dem om at prøve, om de kunne få adgang til den. Efter at de over for sagsøgeren havde bekræftet, at de kunne, underrettede sagsøgeren samme dag pr. e-mail Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (herefter »den tilsynsførende for databeskyttelse«) om episoden. Den tilsynsførende for databeskyttelse indledte en undersøgelse af episoden, som blev registreret under nr. [*fortroligt*] (herefter »den tilsynsførende for databeskyttelses første undersøgelse«).

6 Ved skrivelse af 30. januar 2018 tilsendte fagforeningen [*fortroligt*] den administrerende direktør en skrivelse, hvori den meddelte, at der var sket en videregivelse af personoplysninger vedrørende en af Eurofounds ansatte, som ligeledes var medlem af forretningsudvalget for fagforeningens afdeling i Eurofound.

Ansøgningen af 2. februar 2018 og den anfægtede afgørelse

7 Den 2. februar 2018 tilsendte sagsøgeren gennem sin advokat den administrerende direktør og den daværende personalechef en skrivelse (herefter »ansøgningen af 2. februar 2018«), som indeholdt dels en ansøgning om bistand fra Eurofound i form af en undersøgelse af de af

[1] – Udeladte fortrolige oplysninger.

sagsøgerens foresatte begåede alvorlige overtrædelser, der var blevet opdaget ved læsning af den omtvistede sagsmappe, og som navnlig vedrørte videregivelsen af sagsøgerens personlige oplysninger og de udtalelser, [*fortroligt*] havde fremsat i skrivelsen af 9. september 2017, dels en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, om erstatning i form af et beløb på foreløbig 60 000 EUR for den skade, som sagsøgeren havde lidt som følge af overtrædelserne.

8 Den 14. februar 2018 kvitterede et irsk advokatfirma (herefter »det eksterne advokatfirma«) på Eurofounds vegne for modtagelsen af ansøgningen af 2. februar 2018.

9 Ved afgørelse af 22. marts 2018 (herefter »den anfægtede afgørelse«) meddelte det eksterne advokatfirma sagsøgeren, at dennes krav om erstatning i ansøgningen af 2. februar 2018 var blevet afslået af den grund, at der ikke havde fundet nogen forsætlig videregivelse af sagsøgerens personoplysninger sted, og at denne derfor ikke havde krav på nogen erstatning. I afgørelsen anførte advokatfirmaet ligeledes, at Eurofound medgav, at hrlink-filen ikke havde været beskyttet, men at instituttet ville indlede en intern undersøgelse af denne sikkerhedsbrist. I dette øjemed anmodede advokatfirmaet sagsøgeren om at besvare en række spørgsmål om, hvorledes sagsøgeren selv havde fået adgang til filen.

10 Efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse tilsendte sagsøgerens advokat det eksterne advokatfirma to e-mails dateret henholdsvis den 5. april og den 9. maj 2018, som det eksterne advokatfirma besvarede ved e-mails af henholdsvis den 26. april og den 1. juni 2018. E-mailene havde til formål at tydeliggøre afgørelsens indhold og rækkevidde, herunder omfanget af undersøgelsen nævnt i præmis 9 ovenfor.

11 Den 21. juni 2018 indbragte sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over den anfægtede afgørelse (herefter »klagen af 21. juni 2018«), hvori sagsøgeren krævede, principalt at Eurofound annullerede afgørelsen og gennemførte den undersøgelse, som sagsøgeren havde anmodet om, inden den ansøgning om erstatning, som sagsøgeren havde indgivet på grund af videregivelsen af dennes personoplysninger, blev afslået, og at de ansvarlige for videregivelsen blev forfulgt disciplinært i overensstemmelse med artikel 49 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001, L 8, s. 1), subsidiært at Eurofound ydede sagsøgeren en erstatning på 30 000 EUR for det ikke-økonomiske tab, denne havde lidt.

12 Ved afgørelse af 18. oktober 2018 meddelte det eksterne advokatfirma sagsøgeren, at dennes klage var blevet afslået. Afgørelsen var underskrevet af en af advokaterne i firmaet i dennes egenskab af »Eurofounds juridiske repræsentant«.

De af Eurofound trufne foranstaltninger som følge af sagsøgerens ansøgning om bistand og opdagelsen af sikkerhedsbristen i forbindelse med hrlink-filen

13 Eurofound underrettede ved to e-mails af 2. februar 2018 dels personalet om tilstedeværelsen af en ubeskyttet adgang til hrlink-filen og om gennemførelsen af korrigerende foranstaltninger i denne henseende, dels den tilsynsførende for databeskyttelsen om sikkerhedsbristen. I anledning af sidstnævnte e-mail indledte den tilsynsførende for databeskyttelsen en undersøgelse, der blev registreret under nr. [*fortroligt*] (herefter »den tilsynsførende for databeskyttelsens anden undersøgelse«).

14 Den 28. marts 2018 udarbejdede Eurofounds databeskyttelsesrådgiver (herefter »databeskyttelsesrådgiveren«) en første rapport om sikkerhedsbristen i forbindelse med hrlink-filen.

15 Ved e-mail af 3. april 2018 underrettede den tilsynsførende for databeskyttelsen Eurofound om, at selv om videregivelsen af personoplysninger som følge af en ikke-beskyttet mulighed for at få adgang til den nævnte fil var alvorlig, var de indtil da trufne korrigerende foranstaltninger tilfredsstillende, hvorfor den tilsynsførendes anden undersøgelse ville blive afsluttet.

16 Ved e-mail af 13. april 2018 anmodede databeskyttelsesrådgiveren sagsøgeren om at udfylde et spørgeskema i forbindelse med den undersøgelse, som rådgiveren havde indledt med henblik på udarbejdelse af en rapport til den tilsynsførende for databeskyttelsen og den administrerende direktør vedrørende den uautoriserede adgang til hrlink-filen. Samme dag anmodede sagsøgeren databeskyttelsesrådgiveren om at henvende sig til sagsøgerens advokat, som skrev til databeskyttelsesrådgiveren den 20. april 2018 og redegjorde nærmere for sin holdning til den nævnte undersøgelse.

17 Ved e-mail af 24. maj 2018 underrettede databeskyttelsesrådgiveren den tilsynsførende for databeskyttelsen om udviklingen i den interne undersøgelse vedrørende den uautoriserede adgang til hrlink-filen. I anledning af denne e-mail meddelte den tilsynsførende for databeskyttelsen den 14. december 2018 på ny Eurofound om, at den tilsynsførende agtede at afslutte sin anden undersøgelse.

18 Ved e-mail af 4. juli 2018 skrev den tilsynsførende for databeskyttelsen til den administrerende direktør i dennes egenskab af Eurofounds ansvarlige for behandling af personoplysninger for at underrette ham om den klage, som sagsøgeren havde indgivet til den tilsynsførende for databeskyttelsen, og spurgte ham, om han havde nogen bemærkninger til sagsøgerens påstande i forbindelse med den tilsynsførendes første undersøgelse. Direktøren besvarede e-mailen den 1. august 2018.

19 Ved e-mail af 18. oktober 2018 underrettede databeskyttelsesrådgiveren den tilsynsførende for databeskyttelsen om, at Eurofound havde anmodet et eksternt selskab om en databehandlingsmæssig ekspertudtalelse angående sikkerhedsbristen i forbindelse med hrlink-filen, og at den endelige rapport havde bekræftet, at filen havde været tilgængelig mindst siden 2014, og at der ikke var foretaget nogen forsætlig ændring af sikkerhedsindstillingerne for filen med henblik på at videregive den omtvistede sagsmappe.

20 Ved e-mail af 21. juni 2019 skrev den administrerende direktør til den tilsynsførende for databeskyttelsen og underrettede denne om den seneste udvikling i forbindelse med sagsøgerens klage og om det søgsmål, der verserede ved Retten i den foreliggende sag. Den 3. juli 2019 svarede den tilsynsførende for databeskyttelsen Eurofound, at den tilsynsførendes første undersøgelse var stillet i bero, indtil der var truffet en afgørelse i nærværende sag. En lignende e-mail blev tilsendt sagsøgeren den 31. juli 2019.

Retsforhandlinger og parternes påstande

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor 28. januar 2019 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag. Ved særskilt retsakt dateret samme dag har sagsøgeren i henhold til artikel 66 i Rettens procesreglement anmodet om anonymitet, hvilket blev tilstået sagsøgeren den 11. marts 2019.

22 Eurofound har indleveret svarskrift den 26. april 2019. Ved særskilt retsakt dateret samme dag har Eurofound i henhold til procesreglementets artikel 66 indgivet anmodning om, at visse oplysninger i stævningen blev udeladt over for offentligheden.

23 Den 10. juli 2019 har sagsøgeren indleveret replik, som ligeledes indeholdt en begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse. Ved særskilt retsakt dateret samme dag har sagsøgeren anmodet om, at visse oplysninger i replikken blev udeladt over for offentligheden.

24 Den 12. august 2019 har sagsøgeren indleveret et bevis til Rettens Justitskontor. Ved skrivelse af 20. august 2019 har Retten opfordret Eurofound til at fremsætte sine bemærkninger til dette bevis i duplikken.

25 Eurofound har indleveret duplik den 18. september 2019. Ved særskilt retsakt dateret samme dag har Eurofound gentaget sin anmodning for så vidt angår samtlige dokumenter i den foreliggende sag, herunder replikken og duplikken, om, at visse oplysninger blev udeladt over for offentligheden.

26 Den 20. september 2019 har sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 68 principalt anmodet om, at sag T-630/19, AH mod Eurofound, blev forenet med den foreliggende sag, og subsidiært – for det tilfælde at dette blev afslået – om, at behandlingen af sag T-630/19 blev stillet i bero. Eurofound har indgivet sine bemærkninger til disse anmodninger den 29. oktober 2019.

27 Den 17. oktober 2019 har Rettens præsident i medfør af procesreglementets artikel 27, stk. 3, af hensyn til en ordnet retspleje ved begrundet afgørelse og efter høring af de berørte dommere udpeget en ny refererende dommer, der er tilknyttet Rettens Første Afdeling.

28 Den 20. november 2019 har Rettens Justitskontor underrettet parterne om, at den skriftlige procedure var afsluttet, og at formanden for Første Afdeling havde besluttet ikke at forene den foreliggende sag med sag T-630/19 på dette stadium af retsforhandlingerne.

29 Den 2. december 2019 har sagsøgeren fremsat en begrundet anmodning i henhold til procesreglementets artikel 106, stk. 2, om at måtte udtale sig under den mundtlige forhandling.

30 Den 13. januar 2020 har sagsøgeren indleveret endnu et bevis, hvortil Eurofound har fremsat sine bemærkninger den 7. februar 2020.

31 Ved afgørelse af 1. oktober 2020 har Retten forenet den foreliggende sag med sag T-630/19, AH mod Eurofound, med henblik på den mundtlige forhandling.

32 Samme dag har Retten indledt den mundtlige forhandling og besluttet som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 89 at stille parterne en række spørgsmål til skriftlig besvarelse. Parterne har besvaret spørgsmålene inden for den fastsatte frist.

33 Den 13. november 2020 har Rettens Første Afdeling i henhold til procesreglementets artikel 89 besluttet at stille Eurofound en række nye spørgsmål til skriftlig besvarelse, som Eurofound har besvaret inden for den fastsatte frist.

34 Den 25. november 2020 har Eurofound indleveret et bevis. Den 30. november 2020 har Retten opfordret sagsøgeren til at fremsætte sine bemærkninger til dette bevis mundtligt i retsmødet.

35 Den 1. december 2020 har Eurofound fremsat en anmodning om en undtagelse fra sprogordningen for så vidt angår den mundtlige forhandling med henblik på at kunne udtrykke sig på engelsk. Den 3. december 2020 har formanden for Rettens Første Afdeling besluttet ikke at tage Eurofounds anmodning om at måtte procedere på engelsk under den mundtlige forhandling til følge, idet en anmodning om en sådan undtagelse i henhold til procesreglementets artikel 1, stk. 2, litra f), og artikel 45, stk. 1, litra c), ikke kan fremsættes af et af Den Europæiske Unions organer, kontorer eller agenturer.

36 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet den 8. december 2020.

37 I stævningen har sagsøgeren i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Eurofound tilpligtes at betale et beløb på 30 000 EUR i erstatning for det ikke-økonomiske tab, der er lidt som følge af videregivelsen af dennes personoplysninger og afslaget på ansøgningen af 2. februar 2018.

– Eurofound tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

38 Eurofound har i svarskriftet nedlagt følgende påstande:

– Annullations- og erstatningssøgsmålet afvises i det hele, eller Eurofound frifindes.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

39 I replikken har sagsøgeren i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

– Sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af dokumenter tages til følge, idet det pålægges Eurofound at fremlægge alle de fuldmagter, som instituttet har meddelt sine repræsentanter under samtlige stadier af den administrative og den retslige procedure.

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Eurofound tilpligtes at betale en erstatning opgjort til 200 000 EUR, med tillæg af morarenter fra afsigelsen af nærværende dom på grundlag af den af Den Europæiske Centralbank (ECB) fastsatte sats.

– Eurofound tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

40 I duplikken har Eurofound nedlagt følgende påstande:

– Alle de i replikken fremsatte påstande om fremlæggelse af dokumenter vedrørende fuldmagter for Eurofounds repræsentanter afvises eller forkastes under alle omstændigheder som ugrundede.

– Som påstået i svarskriftet foretages der kun prøvelse af og træffes der kun afgørelse om de i stævningen fremsatte påstande, mens den nye erstatningspåstand, de dermed forbundne anbringender og de til støtte herfor fremlagte beviser, der er blevet fremført for første gang i replikken, vedrørende såvel skrivelsen af 1. august 2018 til den tilsynsførende for databeskyttelsen og de i bilag 9, 10 og 13 til replikken fremlagte dokumenter, afvises.

– Sagsøgeren tilpligtes at betaler sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Annullationspåstanden

41 Til støtte for annullationspåstanden har sagsøgeren påberåbt sig syv anbringender, hvorved det gøres gældende, for det første at ophavsmanden til den bebyrdende akt var inkompetent, for det andet at pligten til at yde bistand blev tilsidesat, og at sagsøgerens ansøgning om erstatning blev afslået for tidligt, for det tredje at administrationens standpunkt er selvmodsigende, og at begrundelsespligten og retten til at blive hørt blev tilsidesat, for det fjerde at vedtægtens artikel 26 og bestemmelserne om ret til beskyttelse af personoplysninger blev tilsidesat, for det femte at der foreligger en interessekonflikt, og at administrationens pligt til objektivitet, upartiskhed og uafhængighed blev tilsidesat, for det sjette at der foreligger magtfordrejning, og for det syvende at vedtægtens artikel 17 og fortroligheden af fagforeningers virksomhed blev tilsidesat.

42 Med hensyn til det afslag på sagsøgerens ansøgning om erstatning, som er indeholdt i den anfægtede afgørelse, har sagsøgeren med sit andet anbringende navnlig gjort gældende, at ansøgningen blev afslået for tidligt. Ifølge fast retspraksis udgør en afgørelse fra en institution, hvorved der meddeles afslag på en ansøgning om erstatning, imidlertid en del af den administrative procedure, der går forud for indgivelse af et erstatningssøgsmål for Retten, og følgelig kan påstanden om annullation af denne afgørelse ikke bedømmes selvstændigt i forhold til erstatningspåstanden (jf. i denne retning dom af 6.5.2019, Mauritsch mod INEA, T-271/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:286, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis). Da sagsøgeren i den foreliggende sag har fremsat en påstand om erstatning, som bl.a. har til formål, at sagsøgeren tilkendes erstatning for det ikke-økonomiske tab, denne angiveligt har lidt på grund af videregivelsen af sagsøgerens personoplysninger (jf. præmis 82 nedenfor), er der ikke anledning til at træffe en selvstændig afgørelse om den annullationspåstand, som er rettet mod afslaget på erstatningsansøgningen.

Formaliteten med hensyn til annullationspåstanden

43 Uden at rejse formel indsigelse imod annullationspåstanden har Eurofound gjort gældende, at den ikke kan antages til realitetsbehandling, da sagsøgeren ikke har en klar, reel og aktuel interesse i at anlægge sag, eftersom Eurofound ikke afviste at gennemføre en undersøgelse af videregivelsen af sagsøgerens personoplysninger og til stadighed har samarbejdet med den tilsynsførende for databeskyttelsen om dette spørgsmål. Sagsøgeren har bestridt disse argumenter og i det væsentlige anført heroverfor, at den af Eurofound gennemførte undersøgelse på intet tidspunkt havde til formål at opfylde de anmodninger, der var blevet fremsat den 2. februar 2018 om at klarlægge årsagen til videregivelsen af sagsøgerens personoplysninger og fastslå, hvem der var ansvarlig for den.

44 Ifølge fast retspraksis kan et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, kun antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan tilføre den part, som har anlagt søgsmålet, en fordel. Denne fordel kan vedrøre såvel den berørte persons materielle interesser som dennes ideelle interesser eller fremtidsperspektiver (jf. kendelse af 20.10.2009, Lebard mod Kommissionen, T-89/06, ikke trykt i Sml., EU:T:2009:408, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

45 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren anfægtet afvisningen af dennes ansøgning om bistand, for så vidt som ansøgningen tog sigte på, at der blev gennemført en administrativ undersøgelse – under eksternt tilsyn – af den angiveligt ulovlige videregivelse af sagsøgerens personoplysninger til tredjemand uden sagsøgerens forudgående samtykke, og at det blev klarlagt, hvem der var ansvarlig for videregivelsen. Dette er tilstrækkeligt til, at det kan fastslås, at den foreliggende sag vil kunne tilføre sagsøgeren en fordel, eftersom en annullation af den anfægtede afgørelse ville kunne foranledige Eurofound til at gennemføre en sådan undersøgelse.

46 Det følger af det ovenstående, at sagsøgerens annullationspåstand kan antages til realitetsbehandling.

Spørgsmålet om, hvorvidt der er grundlag for annullationspåstanden

– *Det første anbringende om, at ophavsmanden til den bebyrdende akt var inkompetent*

47 Ved sit første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse og afgørelsen om afvisning af klagen er behæftet med inkompetence, eftersom afgørelserne blev truffet af et eksternt advokatfirma, der ikke kan anses for at være en myndighed i vedtægtens forstand.

48 Eurofound har påstået dette anbringende afvist, da det ikke blev fremført under den administrative procedure, og da det under alle omstændigheder er ugrundet. For det første blev den anfægtede afgørelse udarbejdet og undertegnet af det eksterne advokatfirma i dets egenskab af repræsentant for Eurofound og efter instruks fra instituttet. Eurofound har herved præciseret, at ansættelsesmyndighedens beføjelser under hele den administrative procedure udelukkende blev udøvet af den administrerende direktør og ikke blev overdraget det eksterne advokatfirma. For det andet kan et eksternt advokatfirma ifølge irsk ret undertegne en afgørelse truffet af en administrativ myndighed. For det tredje var beslutningen om at lade sig bistå af et eksternt advokatfirma foranlediget af, at sagsøgeren selv havde anmodet om bistand af en juridisk

rådgiver. For det fjerde er ansættelsesmyndighedens afgørelser ikke underlagt noget formkrav, eftersom det ikke kræves, at ansøgninger, som tjenestemænd eller øvrige ansatte selv indgiver, overholder sådanne krav.

49 Idet det er ufornødent at tage stilling til, om klagen af 21. juni 2018 reelt indeholdt et klagepunkt, der kan knyttes til nærværende anbringende, bemærkes, at et anbringende om, at ophavsmanden til en bebyrdende akt var inkompetent, er en ufravigelig procesforudsætning, som skal efterprøves ex officio af Retten (jf. i denne retning dom af 17.11.2017, Teeäär mod ECB, T-555/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:817, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

50 Det pågældende anbringende skal derfor realitetsbehandles.

51 For det første må det fastslås, at det eksterne advokatfirma var blevet bemyndiget til at udarbejde og undertegne den anfægtede afgørelse. Derimod fremgår det ikke af de for Retten fremlagte sagsakter – i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende – at firmaet ikke handlede efter instruks fra Eurofound. Dels er det nemlig ubestridt, at firmaet til stadighed har angivet, at det handlede på vegne af Eurofound og for dennes regning. Dels bekræfter det for sammenhængen relevante materiale, som Eurofound har fremlagt for Retten vedrørende instituttets skriftveksling med det eksterne advokatfirma under den administrative procedure, at firmaets skrivelser blev udarbejdet efter aftale med Eurofound.

52 For det andet har Eurofound med hensyn til den bemyndigelse, som instituttet således havde meddelt det eksterne advokatfirma til at udarbejde og undertegne den anfægtede afgørelse, i det væsentlige gjort gældende, at firmaet havde bemyndigelse til at underskrive, og at denne bemyndigelse var lovlig.

53 I denne henseende bemærkes indledningsvis – uanset karakteren af den beføjelse til at udarbejde og undertegne den anfægtede afgørelse, som det eksterne advokatfirma var tillagt – at Domstolen har fastslået for så vidt angår delegation af beføjelser, at en EU-institution eller et EU-organ kan fastsætte en række foranstaltninger med henblik på organisering og delegation af beføjelser til dens besluttende organer, bl.a. med hensyn til administrationen af dens egne ansatte (jf. i denne retning dom af 26.5.2005, Tralli mod ECB, C-301/02 P, EU:C:2005:306, præmis 41-43).

54 Endvidere bemærkes, at det bestemmes i vedtægtens artikel 2, at »[h]ver institution bestemmer, hvilke myndigheder der inden for dens område skal udøve de beføjelser, som ifølge denne vedtægt tilkommer ansættelsesmyndigheden«, og at »[e]n eller flere institutioner kan […] overdrage udøvelsen af nogle eller alle de beføjelser, der er tildelt ansættelsesmyndigheden, til en af de andre institutioner eller et interinstitutionelt organ, dog med undtagelse af beslutninger om udnævnelser, forfremmelser eller forflyttelse af tjenestemænd«. Fastlæggelsen af, hvilken myndighed der er kompetent, skal således foretages »inden for institutionens område«, hvorfor de pågældende beføjelser i princippet kun kan overdrages en eller flere personer, der henhører under institutionen. Den eneste undtagelse, som vedtægten tillader, vedrører muligheden for, at en eller flere institutioner beslutter at overdrage en af institutionerne eller et interinstitutionelt organ beføjelserne, som under ingen omstændigheder kan omfatte beslutninger om udnævnelse, forfremmelse eller forflyttelse af tjenestemænd.

55 Dertil kommer, at bemyndigelse til at underskrive udgør en foranstaltning, som vedrører den interne organisation af unionsadministrationens tjenestegrene, og er den normale måde, hvorpå den udøver sine beføjelser. Heraf følger, at det for så vidt angår bemyndigelse til at underskrive principielt kun er ansatte og tjenestemænd, der kan bemyndiges til i administrationens navn og

under dens kontrol at træffe klart angivne foranstaltninger af forvaltningsmæssig eller administrativ karakter (jf. i denne retning dom af 6.12.1994, Lisrestal m.fl. mod Kommissionen, T-450/93, EU:T:1994:290, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

56 Endelig skal lovligheden af en bemyndigelse som den, der er omhandlet i det foreliggende tilfælde, bedømmes på baggrund af formålet med den administrative procedure, som er omhandlet i vedtægtens artikel 90 og 91. Dette består i at etablere en dialog mellem institutionen og dens tjenestemand eller ansatte vedrørende de problemer, der måtte være opstået inden for ansættelsesforholdet, og derved give dem mulighed for at finde en mindelig løsning på tvisten (jf. dom af 12.3.2019, TK mod Parlamentet, T-446/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:151, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis). Heraf følger, at institutionen for at bevare den af åbenhed og dialog prægede ånd, som dette trin kræver, bør forblive tjenestemandens eller den ansattes vigtigste samarbejdspartner under hele proceduren.

57 I det foreliggende tilfælde må det under hensyn til de ovenfor anførte principper fastslås, at skønt Eurofound kunne lade sig rådgive af det eksterne advokatfirma under den af vedtægten omfattede administrative procedure, kan denne mulighed ikke være så vidtgående, at den tillader instituttet at give en ekstern privat enhed såsom dette firma bemyndigelse til at udarbejde og undertegne den anfægtede afgørelse.

58 Det må i denne henseende konstateres, at den eneste dialogpartner, som sagsøgeren var i kontakt med under hele den administrative procedure, var det eksterne advokatfirma, og ikke Eurofound. Den dominerende rolle, som firmaet spillede under den administrative procedure, forhindrede således, at der blev etableret en saglig dialog mellem Eurofound og sagsøgeren vedrørende de problemer, der måtte være opstået inden for ansættelsesforholdet, og at parterne derved fik mulighed for at finde en mindelig løsning på tvisten. Denne omstændighed blev i øvrigt bekræftet af Eurofound i retsmødet, da instituttet oplyste, at beslutningen om at lade sig repræsentere af et eksternt advokatfirma ligeledes blev truffet, fordi den ansøgning om erstatning, som sagsøgeren indgav den 2. februar 2018, havde »tvistemålslignende« karakter.

59 For det tredje bemærkes, at den administrative procedure er omfattet af de regler og principper, der gælder for offentlige myndigheders virksomhed. Således kræver princippet om god forvaltningsskik, at kompetencefordelingen og fordelingen af bemyndigelser til at underskrive i institutionerne er klart defineret og offentliggjort (jf. i denne retning dom af 17.11.2017, Teeäär mod ECB, T-555/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:817, præmis 53, og af 19.12.2019, XG mod Kommissionen, T-504/18, EU:T:2019:883, præmis 87). Overholdelsen af retssikkerhedsprincippet, hvorefter en retsakt fra en offentlig myndighed ikke kan gøres gældende over for de retsundergivne, før disse har haft lejlighed til at få kendskab til den, selv om der ikke foreligger udtrykkelige bestemmelser derom, kræver nemlig, at afgørelser om udøvelsen af beføjelser, som vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union tillægger ansættelsesmyndigheden, er genstand for en hensigtsmæssig offentliggørelsesforanstaltning på de vilkår og i den form, som det tilkommer administrationen at fastlægge (jf. dom af 30.11.2009, Wenig mod Kommissionen, F-80/08, EU:F:2009:160, præmis 90 og den deri nævnte retspraksis).

60 Selv hvis det antages, at Eurofound i det foreliggende tilfælde kunne give det eksterne advokatfirma bemyndigelse til at udarbejde og undertegne den anfægtede afgørelse, fremgår det ikke af noget i sagsakterne, at bemyndigelsen var klart defineret eller offentliggjort.

61 På den baggrund må den anfægtede afgørelse anses for retsstridig, eftersom den blev udarbejdet og undertegnet af et eksternt advokatfirma.

62 Denne konklusion anfægtes ikke af Eurofounds øvrige argumenter.

63 For det første bemærkes, at Eurofound med hensyn til fastlæggelsen af, hvilken myndighed der har kompetence til at afslå en ansøgning om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24 og en ansøgning om erstatning indgivet af en tjenestemand i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, ikke er undergivet irsk ret. Det følger nemlig af sidste betragtning til og artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 1365/75 af 26. maj 1975 om oprettelse af et europæisk institut til forbedring af livs- og arbejdsvilkårene (EFT 1975, L 139, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1111/2005 af 24. juni 2005 (EUT 2005, L 184, s. 1), dels, at Eurofound er oprettet inden for rammerne af Unionen og skal handle under iagttagelse af EU-retten, dels, at personale ved instituttet, som er ansat efter den 4. august 2005, er omfattet af vedtægten. Selv hvis et eksternt advokatfirma i henhold til den nationale ret, som det er omfattet af, har ret til at udarbejde og undertegne en afgørelse truffet af en offentlig myndighed, kan en bestemmelse herom derfor ikke omfatte afgørelser truffet på grundlag af vedtægten.

64 For det andet kan Eurofound ikke med føje gøre gældende, at da sagsøgeren modtog bistand fra en advokat, var instituttet ligeledes nødt til at lade sig bistå af et eksternt advokatfirma.

65 Hvad dette angår er det tilstrækkeligt at bemærke, at det fremgår af fast retspraksis, at man ikke kan forbyde de berørte ansatte at søge råd hos en advokat i klagefasen (jf. i denne retning dom af 5.11.1991, Parlamentet mod Virgili-Schettini, C-348/90 P, EU:C:1991:413, præmis 5 og den deri nævnte retspraksis). Dette princip beror på, at mens en institution, der råder over mere omfattende ressourcer end en tjenestemand eller ansat, kan være i besiddelse af en juridisk tjeneste og lade sig bistå eller rådgive af sine ansatte, har tjenestemanden eller den ansatte, der ikke nødvendigvis har juridisk indsigt, ret til at lade sig bistå af en ekstern advokat. Dertil kommer, at Eurofound, således som instituttet anførte i sine svar på foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, under alle omstændigheder ikke var nødt til at lade sig bistå af et eksternt advokatfirma, eftersom det var omfattet af en med Europa-Kommissionens Direktorat for Menneskelige Ressourcer indgået serviceleveranceaftale om behandling af administrative klager.

66 For det tredje har Eurofound med urette hævdet, bl.a. på grundlag af dom af 5.11.1991, Parlamentet mod Virgili-Schettini (C-348/90 P, EU:C:1991:413), at ansættelsesmyndighedens afgørelser ikke er underlagt noget særligt formkrav, hvorfor de kan udarbejdes og undertegnes et eksternt advokatfirma.

67 Denne dom afspejler i realiteten et princip fastlagt i retspraksis, nærmere bestemt dom af 9.3.1978, Herpels mod Kommissionen (54/77, EU:C:1978:45), hvorefter en ansøgning indgivet af en tjenestemand i henhold til vedtægtens artikel 90 ikke er underlagt noget formkrav, og hvorefter dens indhold skal fortolkes og forstås af administrationen med al den omhu, som en stor og veludstyret institution skylder sine retsundergivne, herunder medlemmerne af dens personale. I modsætning til hvad Eurofound har hævdet, gælder fleksibiliteten med hensyn til formkrav kun ansøgninger fra tjenestemænd eller ansatte, der kan indgive en sådan ansøgning uden medvirken af en advokat, og ikke den formelle afgørelse, som institutionen skal træffe på grundlag af ansøgningen, og hvis affattelse og undertegnelse ikke kan delegeres til en ekstern privat enhed, således som det fremgår af præmis 57 ovenfor.

68 Det følger af det ovenstående, at den anfægtede afgørelse er behæftet med inkompetence, hvilket under hensyn navnlig til de i præmis 58 og 60 ovenfor anførte betragtninger udgør en tilsidesættelse af reglerne om god forvaltningsskik på personaleområdet. Af denne grund bør afgørelsen annulleres (jf. i denne retning dom af 17.11.2017, Teeäär mod ECB, T-555/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:817, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

69 For at sikre en god retspleje skal sagsøgerens andet anbringende dog ligeledes prøves.

– *Det andet anbringende om bl.a. tilsidesættelse af pligten til at yde bistand*

70 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Eurofound tilsidesatte pligten til at yde bistand ved at afslå ansøgningen om erstatning for tidligt uden at gennemføre den undersøgelse, som sagsøgeren havde anmodet om den 2. februar 2018. Undersøgelsen skulle ifølge sagsøgeren have haft som formål at belyse sikkerhedsbristen, det vil sige fastslå, hvem der var ansvarlige for den, hvem der havde gjort sig bekendt med den omtvistede sagsmappe, og hvorfor de havde gjort dette, og således at gøre det muligt for sagsøgeren at begrunde den skade, for hvilken sagsøgeren ansøgte om erstatning.

71 Eurofound har bestridt disse argumenter. For det første har instituttet indvendt, at afslaget på erstatningsansøgningen ikke blev meddelt for tidligt, eftersom instituttet på det tidspunkt, hvor den blev indgivet, rådede over de oplysninger, som var nødvendige for, at det kunne træffe sin afgørelse, og at sagsøgeren derfor enten burde have trukket erstatningsansøgningen tilbage eller have afventet resultaterne af den administrative undersøgelse for forulempelse og den tilsynsførende for databeskyttelsens undersøgelse og derpå have indgivet en erstatningsansøgning, hvis resultatet af den ene eller den anden af disse undersøgelser havde givet anledning dertil. For det andet har Eurofound gjort gældende, at instituttet hverken er forpligtet til at gennemføre en undersøgelse for at gøre det muligt for sagsøgeren at vurdere, hvilken erstatning denne har ret til, eller til at forsyne sagsøgeren med de beviser, som er nødvendige for at underbygge en sådan ansøgning.

72 Indledningsvis bemærkes, at det fremgår af den rent eksemplificerende liste over handlinger i vedtægtens artikel 24, hvori der bl.a. henvises til trusler, krænkelser, injurier, ærerørige beskyldninger eller angreb på tjenestemandens person eller formue på baggrund af hans stilling eller hverv, at pligten til at yde bistand kun har til formål at beskytte Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte mod ubegrundede angreb hidrørende fra tredjemand eller andre af Unionens tjenestemænd eller øvrige ansatte, som er uforenelige med en ordentlig og rolig afvikling af tjenesten. Hvad dette angår fremgår det af Rettens praksis, at bistandspligten kun gælder over for handlinger, der mistænkes for at være ulovlige, og som med rimelighed kan anses for at udgøre en krænkelse af tjenestemændenes rettigheder (jf. dom af 9.9.2016, De Esteban Alonso mod Kommissionen, T-557/15 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:456, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

73 I henhold til bistandspligten efter vedtægtens artikel 24, stk. 1, skal administrationen, når der foreligger en episode, som er uforenelig med en ordentlig og rolig afvikling af tjenesten, skride ind med den nødvendige fasthed og så hurtigt og hensynsfuldt, som forholdene tillader det, konstatere, hvad der er sket, for på baggrund heraf at kunne afgøre, hvilke konsekvenser der vil være passende. Med henblik herpå påhviler det den tjenestemand, der gør krav på beskyttelse fra institutionen, i det mindste at fremlægge et foreløbigt bevis for, at de angreb, han hævder at have været udsat for, faktisk har fundet sted. I så fald er den pågældende institution forpligtet til at iværksætte passende foranstaltninger, navnlig ved at gennemføre en administrativ undersøgelse,

for i samarbejde med klagens ophavsmand at fastslå de omstændigheder, der ligger til grund for klagen (jf. dom af 9.9.2016, De Esteban Alonso mod Kommissionen, T-557/15 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:456, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

74 Det er på baggrund af denne retspraksis, at det skal prøves, om Eurofound opfyldte sin bistandspligt som følge af den ansøgning, som sagsøgeren havde indgivet for at klage over en videregivelse af sine personoplysninger, hvilket kan betragtes som en handling, der krænker tjenestemændenes rettigheder.

75 Indledningsvis bemærkes, at Eurofound i anledning af sagsøgerens ansøgning om bistand traf flere foranstaltninger vedrørende sikkerhedsbristen. For det første fjernede instituttet bristen og informerede sit personale om hændelsen, for det andet underrettede det øjeblikkelig den tilsynsførende for databeskyttelsen om bristen og var til stadighed i kontakt med denne under den tilsynsførendes anden undersøgelse, for det tredje anmodede Eurofound om bistand fra andre organer, bl.a. Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) med henblik på en undersøgelse af de tekniske aspekter af sikkerhedsbristen, for det fjerde anmodede instituttet et eksternt selskab om at udarbejde en IT-mæssig ekspertudtalelse, og for det femte foretog det en bred gennemgang af de gældende politikker og procedurer på IT-området, herunder med hensyn til beskyttelse af personoplysninger.

76 Ikke desto mindre blev der på trods af de bestræbelser, der blev udfoldet med henblik på at begrænse virkningerne af sikkerhedsbristen i forbindelse med hrlink-filen, ikke foretaget nogen egentlig administrativ undersøgelse med henblik på at klarlægge, om bristen havde medført, at sagsøgeren reelt selv var blevet udsat for, at dennes personoplysninger var blevet videregivet, navnlig på baggrund af de forpligtelser, der følger af forordning nr. 45/2001 (nu Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23.10.2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39)).

77 Eurofound har til stadighed – såvel under den administrative procedure som under sagen for Retten – hævdet, at sagsøgeren på intet tidspunkt har ført tilstrækkeligt bevis for, at videregivelsen af dennes personoplysninger var forsætlig, eller at sagsøgeren led skade som følge af den. Da den fejl, som havde medført sikkerhedsbristen, desuden var af teknisk art, og den tilsynsførende for databeskyttelsen udtrykte tilfredshed med de af Eurofound trufne foranstaltninger, var der ikke behov for yderligere foranstaltninger fra instituttets side.

78 Hvad dette angår er det tilstrækkeligt at bemærke, at Eurofounds med urette har anført, at en sådan videregivelse skal have været forsætlig for at kunne begrunde, at der er lidt skade. Det forholder sig nemlig ifølge retspraksis således, at selv en uforsætlig videregivelse af personoplysninger i strid med bestemmelserne i forordning nr. 45/2001 (nu forordning 2018/1725) er ansvarspådragende for den pågældende institution (jf. i denne retning dom af 15.1.2019, HJ mod EMA, T-881/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:5, præmis 54 og 57).

79 Endvidere kan Eurofound ikke med føje påberåbe sig, at den tilsynsførende for databeskyttelsen var tilfreds med de trufne foranstaltninger, eftersom denne kun havde afsluttet sin anden undersøgelse, der var blevet indledt efter underretning fra instituttet, men ikke den første, som var blevet indledt i anledning af sagsøgerens klage, og som blev stillet i bero indtil afgørelsen af den foreliggende sag.

80 I betragtning af det ovenstående må det fastslås, at Eurofound ligeledes tilsidesatte sin pligt til at yde bistand.

81 På denne baggrund må det andet anbringende tages til følge, og den anfægtede afgørelse annulleres, uden at det er fornødent at prøve de øvrige af sagsøgeren fremførte anbringender og dennes beviser samt den begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som sagsøgeren har fremsat replikken, og som bl.a. vedrører fremlæggelse af rettergangsfuldmagten for Eurofounds repræsentanter. Hvad endvidere angår det bevis, som Eurofound fremlagde den 25. november 2020 vedrørende en klage som omhandlet vedtægtens artikel 90, stk. 2, som sagsøgeren indbragte den 13. november 2020 i forbindelse med sin bedømmelsesrapport, er det tilstrækkeligt at bemærke, at det ikke vedrører nogen af de anbringender, som Retten har fundet det relevant at prøve inden for rammerne af spørgsmålet om annullation af den anfægtede afgørelse, hvorfor der ikke er anledning til at behandle det. Det samme gælder bilag 9, 10 og 13 til replikken, i forhold til hvilke Eurofound har rejst formalitetsindsigelse i duplikken.

Erstatningspåstanden

82 I stævningen har sagsøgeren nedlagt påstand om erstatning for et angivelig ikke-økonomisk tab som følge dels af videregivelsen af sagsøgerens personoplysninger, dels af den anfægtede afgørelse. I replikken har sagsøgeren gjort gældende, at det ikke-økonomiske tab er blevet forværret, dels ved at sagsøgeren ved læsning af svarskriftet er blevet bekendt med, at hele indholdet af sagsøgerens ansøgning om bistand på grund af chikane blev fremlagt for den tilsynsførende for databeskyttelsen, dels ved at Eurofound i svarskriftet har anvendt en anklagende og nedsættende tone, og derfor bør forhøjes til 200 000 EUR.

83 Heroverfor har Eurofound anført, at erstatningspåstanden, således som den er blevet fremsat i såvel stævningen som replikken, ikke kan antages til realitetsbehandling, og at den under alle omstændigheder er ugrundede.

Formaliteten med hensyn til erstatningspåstanden i stævningen

84 Eurofound har gjort gældende dels, at genstanden for stævningen ikke svarer til genstanden for klagen af 21. juni 2018, hvilket udgør en tilsidesættelse af princippet om overensstemmelse, dels, at sagsøgeren ikke overholdt princippet om, at alle tilgængelige administrative retsmidler skal være udtømt før den retslige procedure. Eurofound har navnlig hævdet, for det første at sagsøgeren i klagen ikke krævede, at den anfægtede afgørelse blev annulleret for så vidt angår afslaget i afgørelsen på sagsøgerens krav om erstatning, og for det andet at sagsøgerens erstatningsansøgning ikke udgjorde en del af klagens hovedpåstand, men var affattet uklart og subsidiært. Desuden var det på tidspunktet for indgivelsen af stævningen første gang, at sagsøgeren angav, at det erstatningskrav, som blev fremsat den 2. februar 2018, vedrørte det ikke-økonomiske tab, som både videregivelsen af sagsøgerens personoplysninger og den angivelige chikane af sagsøgeren havde givet anledning til, og at beløbet på 60 000 EUR derfor fordelte sig med 30 000 EUR for hver af de to skader. Da erstatningspåstanden endvidere er snævert forbundet med annullationspåstanden, bør den afvises af den grund, at annullationspåstanden ligeledes bør afvises eller under alle omstændigheder anses for ugrundet.

85 Sagsøgeren har bestridt disse argumenter.

86 Indledningsvis bemærkes, at affattelsen af påstanden i klagen af 21. juni 2018 er næsten identisk med affattelsen af sagsøgerens påstand i stævningen (jf. præmis 11 ovenfor), hvilket Eurofound i øvrigt har medgivet i svarskriftets punkt 1.2.

87 Endvidere kan den omstændighed, at sagsøgeren i klagen af 21. juni 2018 ikke angav grunden til, at denne havde ændret vurderingen af skaden i forhold til ansøgningen af 2. februar 2018, ikke påvirke spørgsmålet om, hvorvidt erstatningspåstanden kan antages til realitetsbehandling. Ifølge retspraksis er det nemlig kun mellem den administrative klage og stævningen, at der skal være overensstemmelse mellem klagepunkterne for at undgå, at tjenestemanden eller den kontraktansatte først gør visse – eller samtlige – klagepunkter gældende under den retlige procedure med den følge, at enhver mulighed for en udenretlig løsning på tvisten bliver betydeligt formindsket (jf. i denne retning dom af 19.12.2019, Wehrheim mod ECB, T-100/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:882, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

88 Endelig bemærkes, at reglen om overensstemmelse ikke må have som virkning strengt og endeligt at fastlægge indholdet af en eventuel senere retssag, såfremt krav, der fremsættes for Unions retsinstanser, hverken ændrer årsagen eller genstanden for den administrative klage (jf. i denne retning dom af 19.12.2019, Wehrheim mod ECB, T-100/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:882, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis). I denne henseende må det fastslås, at ansøgningen af 2. februar 2018, klagen af 21. juni 2018 og stævningen har samme formål, nemlig at opnå erstatning for et ikke-økonomisk tab.

89 Eftersom sagsøgeren for Retten har fremsat påstande, der har samme formål som klagepunkterne i klagen, kan erstatningspåstanden antages til realitetsbehandling.

90 Denne konklusion påvirkes ikke af argumentet om, at erstatningspåstanden bør afvises, fordi den er snævert forbundet med annullationspåstanden, der selv bør afvises. Hvad dette angår følger det nemlig som tidligere anført af prøvelsen af det første og det andet anbringende, at søgsmålet er begrundet.

91 På baggrund af ovenstående må Eurofounds afvisningspåstand afvises.

Formaliteten med hensyn til erstatningspåstanden i replikken

92 Eurofound har gjort gældende, at den i replikken fremsatte erstatningspåstand skal afvises, dels fordi den bygger på nye skader, som er blevet påberåbt for første gang i replikken, dels fordi sagsøgeren ikke havde udtømt alle administrative retsmidler, før denne indledte en retslig procedure for så vidt angår disse skader.

93 Sagsøgeren har bestridt disse argumenter.

94 Ifølge procesreglementets artikel 76, litra e), skal sagsøgerens påstande være angivet i stævningen. I princippet er det derfor kun de i stævningen fremsatte påstande, der kan tages i betragtning, og spørgsmålet om, hvorvidt der er grundlag for søgsmålet, skal kun prøves i relation til påstandene i stævningen. Ifølge procesreglementets artikel 84, stk. 1, må nye anbringender kun fremsættes under sagens behandling, hvis de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. Det fremgår af retspraksis, at denne betingelse gælder i endnu højere grad ved enhver ændring af påstandene, og at såfremt der ikke foreligger faktiske eller retlige omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne, er det alene de påstande, som er nedlagt i stævningen, der kan tages i betragtning (jf. kendelse af 27.3.2017,

Frank mod Kommissionen, T-603/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:228, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis). Endvidere skal en argumentation, som ændrer selve Unionens ansvarsgrundlag, anses for et nyt anbringende, som det er forbudt at påberåbe sig, mens sagen verserer (jf. dom af 11.6.2019, TO mod EEA, T-462/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:397, præmis 236 og den deri nævnte retspraksis).

95 I det foreliggende tilfælde må det fastslås, at den nye erstatningspåstand i replikken bygger på nye skader, som ændrer selve Unionens retsgrundlag, bl.a. de omstændigheder, som gav anledning til det ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren har påberåbt sig i stævningen. Sagsøgeren har nemlig gjort gældende, at det er videregivelsen af hele indholdet af dennes sagsmappe til den tilsynsførende for databeskyttelsen ved skrivelsen af 1. august 2018 og den anklagende og nedsættende tone, som Eurofound har anvendt i svarskriftet, der er begrundelsen for forhøjelsen af det beløb, der stilles krav om i anledning af det ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt.

96 Da de nye skader er en følge af krænkelser, som administrationen angiveligt har gjort sig skyld i, må de være genstand for en ny administrativ procedure. Det bemærkes hvad dette angår, at proceduren i et sådant tilfælde uden undtagelse skal begynde med indgivelse af en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, hvorved ansættelsesmyndigheden anmodes om at erstatte det påståede tab, og i givet fald fortsætte med indbringelse af en klage over den beslutning, ved hvilken ansøgningen afvises (jf. i denne retning kendelse af 25.3.2020, Lucaccioni mod Kommissionen, T-507/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:118, præmis 54 og 55).

97 Eftersom sagsøgeren ikke har fulgt, endsige indledt, en korrekt administrativ procedure med henblik på at gøre indsigelse mod krænkelserne, skal den i replikken fremsatte erstatningspåstand afvises, således at det kun er erstatningspåstanden i stævningen, der antages til realitetsbehandling.

Berettigelsen af påstanden om erstatning for det angivelige ikke-økonomiske tab

98 Hvad for det første angår det ikke-økonomiske tab, som den anfægtede afgørelse skal have givet anledning til, bemærkes, at annullation af en ulovlig retsakt ifølge fast retspraksis i sig selv udgør en passende og principielt tilstrækkelig erstatning for det ikke-økonomiske tab, som retsakten kan have forvoldt. Dette er imidlertid ikke tilfældet, når sagsøgeren godtgør at have lidt et ikke-økonomisk tab, som kan adskilles fra den ulovlighed, der danner grundlag for annullationen, og som ikke kan erstattes fuldt ud ved denne annullation (jf. dom af 30.1.2020, BZ mod Kommissionen, T-336/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:21, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

99 I det foreliggende tilfælde må det fastslås, at sagsøgeren ikke har forklaret, hvorfor den nævnte tab ikke skulle kunne dækkes fuldt ud, ved at den anfægtede afgørelse, som udgør årsagen til tabet, annulleres.

100 På denne baggrund finder Retten, at annullation af den anfægtede afgørelse udgør en passende og tilstrækkelig erstatning for tabet, og at Eurofound skal frifindes for påstanden om erstatning for dette tab.

101 Hvad for det andet angår det ikke-økonomiske tab, som videregivelsen af sagsøgerens personoplysninger har givet anledning til, bemærkes, at det ifølge artikel 266 TEUF påhviler Eurofound at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Endvidere er den tilsynsførende for databeskyttelsens første undersøgelse blevet stillet i bero, indtil der foreligger en afgørelse i den foreliggende sag.

102 Da Retten hverken kan foregribe konklusionerne af denne undersøgelse eller de foranstaltninger, der vil blive truffet til opfyldelse af dommen, på grundlag af hvilke sagsøgeren vil kunne beslutte at indgive en ny ansøgning om erstatning, må påstanden om erstatning for det ikke-økonomiske tab, som videregivelsen har givet anledning til, afvises som værende fremsat for tidligt.

103 På baggrund af ovenstående må den anfægtede afgørelse annulleres for så vidt angår afslaget på sagsøgerens ansøgning om bistand, og i øvrigt frifindes Eurofond.

Sagsomkostninger

104 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 3, skal hver part bære sine egne omkostninger, hvis parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Retten kan dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.

105 Da søgsmålet i det væsentlige er blevet taget til følge, finder Retten under hensyn til sagens omstændigheder, at Eurofound skal bære sine egne omkostninger og betale de af AH afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling):

1) Afgørelsen af 22. marts 2018 vedrørende AH's ansøgning om bistand i forbindelse med videregivelsen af dennes personoplysninger, som blev udarbejdet og undertegnet af et eksternt advokatfirma, annulleres.

2) I øvrigt frifindes Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene (Eurofound).

3) Eurofound bærer sine egne omkostninger og betaler de af AH afholdte omkostninger.

Kanninen Półtorak Stancu

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. september 2021.

Underskrifter